

менно съ Теннисона сж пѣли и други двама пѣвци, Броунингъ и Свинбърнъ, не по-малко даровити отъ овѣнчания пѣвецъ на царица Виктория; обаче английското общество страни отъ тѣхъ, както отъ Байрона и отъ Шелли. Броунингъ се губи въ мъглата на общечовѣшкитѣ абстрактни идеи и все-свѣтовни скърби, а Свинбърнъ е революционеръ, политически утопистъ; тѣ сж неуравновѣсени, отрицатели, разрушители, тѣ безпокожтъ и измѣчватъ. Теннисонъ съ своя култъ на семейния животъ, съ своя общественъ консерватизмъ, съ уравновѣсеността на своя душевенъ миръ, съ своята любовъ къмъ хубостта на формата, съ една дума, съ своята порядъчностъ не може да се не хареса на благоразумни хора, които въ поезията диржтъ само успокоение и наслада. Само такива хора могатъ да създадѣтъ популярностъ на единъ поетъ. Творенията на по-прѣди поменатитѣ поети приличатъ на диви гори, гдѣто дървесата растѣтъ на свобода, гдѣто пѣтекитѣ се вижтъ и губжтъ ту прѣзъ каменисти, ту прѣзъ мочорливи мѣста, гдѣто цвѣтжтъ хубави и нехубави цвѣта, гдѣто въздухътъ е свѣжъ. Благоразумнитѣ хора не обичатъ разходки по такива несигурни мѣста. Тѣмъ сж драги общественитѣ градини, гдѣто нѣма стрѣмни пѣтеки, а прави угладени алеи, гдѣто дървесата сж подстригани, гдѣто не цвѣтжтъ току тѣй какви да е цвѣта, гдѣто отъ проходящитѣ натруфени госпожи и господа лѣхтежтъ разнообразни парфюми. Последнята категория любители на поезията създаватъ популярността на поета. Тѣ съставляватъ голѣмата частъ отъ тълпата, която придружава неговитѣ брени останки къмъ гроба. Къмъ тѣхъ се присѣдиняватъ и опѣзи дѣйствителни цѣнители на искусството, които знажтъ да цѣнжтъ произведенията на художника, не защото виждатъ изказано въ тѣхъ своето credo, а отъ благоговѣние прѣдъ гения.

Единъ отъ тия цѣнители е и великиятъ старецъ Гладстонъ. Прѣзъ 1882 г. нему и на Теннисона, населението на Киркванъ устроява блѣскаво посрѣщанье, и въ отговоръ на привѣтственнитѣ рѣчи, Гладстонъ, като вѣщъ ораторъ, поема думата. Неговата рѣчь е апотеозъ на Теннисона, както и въобще на поета. Той завършва съ слѣднитѣ думи: „Теннисоновата дѣятелностъ съвпада, по врѣме, тъкмо съ моята; но тя спада въ по-виспитѣ сфери на човѣшката дѣятелностъ. Неговата работа е по-трайна. Наша длѣжностъ — длѣжностъ на политическитѣ дѣйци е да говоримъ; но ду-